

KOENRAAD DEDOBBELEER: THE SENSELESS MOMENTUM OF OUR TIMES

Dates d'exposició: 27.05 > 31.07.2020. Dimarts a divendres, d'11:00 a 19:00 h. Dissabte: d'11:00 a 15:00 h.

La primera exposició de l'artista belga Koenraad Dedobbeleer a ProjecteSD va tenir lloc l'abril del 2009 en una presentació amb l'artista Asier Mendizabal. Els dos autors es coneixen des de 1997. La seva relació personal, les seves afinitats i el coneixement que cadascú té del treball de l'altre varen fer que l'exposició "a duo" fos possible i que tingués sentit. Aquesta va ser també la introducció d'ambdós artistes, que es varen unir a ProjecteSD, ja fa més de deu anys.

La relació de Mendizabal i Dedobbeleer ha continuat durant aquests anys i recentement s'ha materialitzat en un text que Mendizabal va escriure pel llibre de títol *Kunststoff*, la monografia de Dedobbeleer publicada l'any 2018. El text pren com a referència l'exposició individual que Dedobbeleer va tenir a Culturgest, Lisboa l'any 2010 titulada *A Privilege of Autovalorization*, que és a la vegada el títol d'una escultura de Dedobbeleer que varem mostrar a la seva primera exposició a ProjecteSD l'any 2009. Per l'actual exposició de Dedobbeleer, en comptes de generar un nou text de sala descriptiu, hem volgut utilitzar l'assaig de Mendizabal. En certes ocasions, no cal escriure o produir de més. A vegades, tan sols cal fer servir el que ja existeix, que té sentit i que potser no ha estat prou llegit o vist. Així doncs, aquí presentem *Imagino podria dir animitzar*, un assaig de Mendizabal sobre el treball de Dedobbeleer.

"(...) la relació íntima de l'espai domèstic —i especialment dels objectes que l'habiten— amb la memòria i la imaginació (...) " és un fragment del text de Mendizabal. Al llegir aquestes paraules no puc evitar recordar que *A Privilege of Autovalorization* és un obra que va ser adquirida per un jove, ben informat, apassionat i lleal col·leccionista que ens va deixar massa aviat, fa ja deu anys, Antonio Fernández Villalba. M'agradaria dedicar aquesta exposició a ell i a la seva família, i també a tots aquells que ens han deixat recentment, col·leccionistes, col·legues, artistes, en aquest estrany i excepcional moment. *The Senseless Momentum of our Times*.

L'exposició ha estat concebuda i instal·lada seguint les indicacions de Dedobbeleer, però sense la seva presència física, donat el context actual. El nostre profund agraïment a l'artista pel seu esforç, valentia i complicitat.

....

Imagino podria dir animitzar (text d'Asier Mendizabal publicat a *Kunststoff*, König Books, Ltd., Londres, 2018)

Sé que Koenraad compartiria l'apreciació del potencial d'aquesta senzilla, gairebé absurda idea: el mobiliari està sempre integrat per la relació entre una funció i unes potes. Les quatre potes que eleven un pla horitzontal o un receptacle (en un llit, una taula o un armari) semblen recordar d'una manera estranya —si hom adopta aquella idea— la constitució física dels animals domesticats pel treball (un cavall, un gos, un bou), cosa que implica, potser, una perduda analogia totèmica entre l'ús i l'obediència, en els objectes inanimats i els animals respectivament, formada durant mil·lenis de cultura humana. Malgrat tot, les anomenem "potes", en una acceptació gairebé oculta de la predisposició que tenim per animar els objectes amb els que establim un contacte més íntim. És això quelcom més que una simple ocurrència? Bé, potser no, però és un pensament que em ve al cap quan recordo l'exposició a Culturgest que Koenraad va titular *A Privilege of Autovalorization*. Descobrir que aquest títol és un fragment descontextualitzat extret d'una frase de *La poètica de l'espai* de Gaston Bachelard (1958) confirma la meua intuïció que el que hi havia en joc en l'exposició estava efectivament vinculat amb la relació íntima de l'espai domèstic —i especialment dels objectes que l'habiten— amb la memòria i la imaginació: una relació amb les imatges de la nostra memòria, basada, no en la força evocadora d'un record adherit a un objecte concret que vinculem a un aconteixement particular, sinó a una inexplicable atracció pels lleugers desplaçaments entre l'objecte que hom recorda i la imatge que hom imagina. La gramàtica d'aquella exposició, així doncs, podria categoritzar-se com un *topoanàlisi*, aplicant la terminologia de Bachelard: un estudi sistemàtic dels llocs de les nostres vides íntimes. Una tasca com aquesta està destinada a no comportar un reconeixement còmode dels objectes reverenciats del que és familiar (o literalment pertanyent a la pròpia família) sinó més aviat una confrontació amb l'*Unheimlich* (*allò inquietant*) que, en el cas de Koenraad, es processa a través d'un pertinent recurs a l'humor pràctic. I per suposat hi ha moltes obres que presenten, imiten, distorsionen o repliquen potes de mobles. Principalment taules. Però no mantinc que és la seva relació mimètica amb els éssers vius la que duu a terme aquesta

qualitat d'animar els objectes. El que animitza aquestes escultures és un exercici precís d'allunyament, en el que els elements constitutius del que semblaria ser un moble o una làmpada es combinen amb parts imprevistes, improbables, que construeixen organismes aleatoris. I ho fan de manera que semblaria que els objectes hagin sigut disposats segons un principi auto-organitzatiu que els infonen una vitalitat inquietant. D'alguna manera, l'enigmàtica frase extreta de l'enigmàtic títol de l'exposició, també implicava un exercici d'animació—fins i tot de personificació—aquest cop no d'animació de coses, sinó del propi procés de somniar desperts, que és l'acció que proveeix els objectes íntims de la nostra memòria. 'El somni té fins i tot un privilegi d'autovalorització. Gaudeix directament del seu ésser' escriu Bachelard, otorgant l'acte del somni d'una incomprendible capacitat per obtenir goig de la seva existència (*elle jouit directement de son être*). No puc evitar sentir una correlació entre l'autoconsciència dels somnis de Bachelard i de les introspectives escultures de Koenraad.

....

Koenraad Dedobbeleer (Halle, Bèlgica, 1975) viu i treballa a Brusel·les, Bèlgica.

L'obra de Dedobbeleer desvela allò sorprenent en el que ens és familiar. Com a observador atent de la realitat, l'artista basa el seu treball en la presentació d'objectes i espais que acullen transformacions subtils. Les seves escultures i fotografies, són el resultat de la seva percepció subjectiva del teixit arquitectònic, urbà i domèstic del nostre entorn.

Entre les seves mostres individuals recents destaquem les exposicions a les següents institucions: Kunstverein de Hannover, Alemanya (2019); CAC Vilnius, Vilnius, Lituània (2019); Kunst Museum Winterthur, Suïssa (2019); WIELS, Brusel·les, Bèlgica (2018); GAK, Bremen, Alemanya (2014); Kunstmuseum St. Gallen, Suïssa (2012); Culturgest, Lisboa, Portugal (2010); i Kunsthalle Berna, Suïssa (amb Rita McBride) l'any 2008, entre d'altres. Les seves obres formen part de col·leccions públiques tals com la del Frac Bourgogne, Frac Île de France, Frac Pays de la Loire; Frac Normandie Caen, a França; Kunstmuseum St. Gallen i Kunstmuseum Winterthur, Suïssa; Mu.ZEE, Ostende, S.M.A.K, Gant i Extra City Kunsthall, Anvers, Bèlgica; V-A-C Foundation, Moscou, Rússia i Museo Nacional Centro de Arte Reina Sofía, Madrid, Espanya, entre d'altres.

Per a qualsevol consulta addicional, si us plau contacteu a: Silvia Dauder, sd@projectesd.com.